

нето на булката, стотиците ароматни свещи по стълбите, до вратата на моя дом, сватбеното ни бяло облекло, пак запазено през вековете от нашата прародина Индия, гирляндите цветя по гърдите на младоженците. Разбира се, и музиката, и танците не можеха да спрат преди зори. Красив спомен, но нали казват, че понякога любовта свършва със... сватба. Още не беше роден Роберто, когато започнаха да се прокрадват съмнения, подозрения, намеци да се откажа от работата си, почти ревност към професията. А всичките ми усилия, волята ми, смисълът на живота ми, бих казал, са свързани с моята работа. Налагаше се за пореден път да избирам, така се случи и в краткото ми съжителство и с още една жена – Победа, преди години, още веднъж трябваше да направя горчив, но неизбежен избор.

– По хронология: продължаваш работата във Фондацията...

– Да. Спечелихме много интересен проект за училищно радио. Така можехме най-увлекателно и атрактивно да помогнем на децата да говорят на чист, литературен български език, да развием въображението им, да подсказем бъдещи професии – на журналисти, техници, режисьори. В няколко училища оборудвахме истински, почти професионални радиостудия, започнахме, помниш, курсове по радиожурналистика. Смаян бях от интереса, от хрумванията, от възможностите на учениците. Те разказваха с увлечение за роден край, за празниците в семействата, за ритуалите. Едно от училищните предавания беше излъчено и от националното радио. Мисля, че спомена за това Нина Иванова от Видин. Така идеята беше посрещана с голям интерес навсякъде: в Кюстендил, Силистра, Провадия. Надявам се, че тези ученически радиа работят и до днес. И те подсказаха и тема за нова докторска дисертация: „Писмената реч на учениците-роми”. Заех се с мащабно проучване, месеци наред експедиции, записи, стотици анкети, интервюта, анализ на диалектите, на повече от две хиляди писмени работи на децата. Трябваше да бъда сигурен в резултатите, да анализирам, да докажа конкретно, с факти, моите наблюдения и работни изводи. Но не предпологах, че това ще срещне толкова силен отпор, толкова яростна съпротива сред научните среди – да, един циганин се осмеляваше да влезе в тяхната „светая светих”, знаеш колко живо е и тогава, и днес отрицанието, предразсъдъците, омразата към ромите. Не се сърди, че повтарям често тази своя болка.